

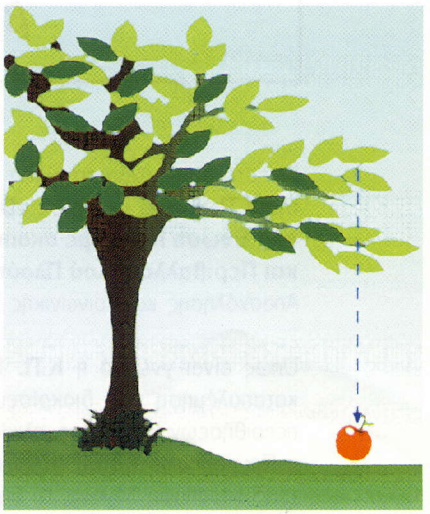
Ο τρίτος νόμος του Νεύτωνα στη γεωργία.

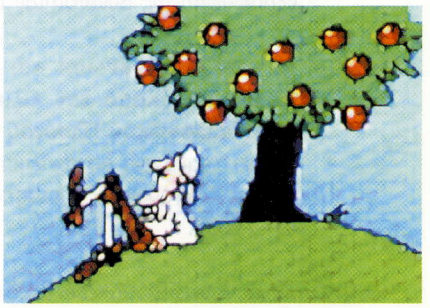
του Σπύρου Καχριμάνη

Η ζωή στον πλανήτη γη, είναι οργανωμένη (και) με βάση το τρίτο νόμο - αξίωμα του Νεύτωνα, το νόμο «δράσης - αντίδρασης». Δηλαδή, της σχέσης ανάμεσα στην ενέργεια (αιτία) και το αποτέλεσμα. Χαρακτηριστική έκφραση για την εφαρμογή του νόμου στην γεωργία - και όχι μόνο - είναι το γνωστό: «*ότι σπείρεις θα θερίσεις*».

Από την άλλη πλευρά, η Ελληνική γεωργία, δεν είναι πια μια απλή και φυσική διαδικασία ανάμεσα στο γεωργό και την φύση, όπου οι νόμοι - στην προκειμένη περίπτωση της «δράσης - αντίδρασης» -, λειτουργούν απρόσκοπτα. Δεν είναι ο γεωργός που θα αποφασίσει, τι, που, πότε, θα «σπείρει». Δεν είναι ο γεωργός που θα αποφασίσει, πόσο θα πουλήσει και σε ποιόν. Όχι. Σε όλα αυτά παρεμβάλετε ένα πανίσχυρο Κράτος, που με τις πράξεις και κυρίως τις παραλήψεις του,
ελέγχει την παραγωγική και εμπορική διαδικασία των γεωργοκτηνοτροφικών προϊόντων.

Η παρέμβαση του Κράτους, από μόνη της δεν είναι αρνητική. Το αντίθετο μάλιστα είναι αναγκαία και επιβεβλημένη, με δεδομένες τις σύνθετες και πολύπλοκες κοινωνικές λειτουργίες της σύγχρονης κοινωνίας. Πού λοιπόν γεννάται το πρόβλημα; Το πρόβλημα γεννάται στην κατάργηση του τρίτου νόμου του Νεύτωνα, με βάση τον οποίο, κάθε δράση, ενέργεια, πράξη, πίεση, επιφέρει αυτόματα και μία αντίδραση προς τον ενεργούντα. Αυτή η αντίδραση, είναι που διατηρεί τις ισορροπίες στη φύση. Είναι κάτι σαν το σύμπτωμα του πόνου στον ανθρώπινο οργανισμό, ο οποίος προειδοποιεί ότι κάτι δεν πάει καλά. Όταν με τεχνητά μέσα καταργηθεί το σύμπτωμα του πόνου, δηλαδή η αντίδραση και βεβαίως αυτός που ενεργεί συνεχίσει να κάνει αυτό που προκαλεί πόνο, τότε, ως γνωστόν, επέρχεται ανεπανόρθωτη βλάβη, έως θάνατος.

Στη Ελληνική πραγματικότητα λοιπόν, έχει καταργηθεί με τεχνητό τρόπο, η «αντίδραση» του συστήματος. Δηλαδή, ενώ το Κράτος ενεργεί, δηλαδή «σπέρνει» αγροτική πολιτική και ενώ αυτή η αγροτική πολιτική δεν φέρνει καρπούς, δηλαδή «δεν θερίζει», το Κράτος, δεν παίρνει το μήνυμα, όπως παλιά ο αγρότης, να αλλάξει τακτική.
Αντίθετα, συνεχίζει να σπέρνει, άγονους σπόρους, να μην καλλιεργεί, να μην θερίζει τελικά, αλλά να είναι εκεί, δεσποτικό, παρεμβατικό, παρεμποδιστικό και τελικά καταστροφικό.
Σε ορισμένα Κράτη που αντιλήφθηκαν αυτή την στρέβλωση που δημιουργείται όταν η διοίκηση, το Κράτος, παράγει αγροτική πολιτική, αλλά δεν είναι υπεύθυνο για τα αποτελέσματα, εφαρμόζουν την αρχή της συνυπευθυνότητας, ή «υιοθεσίας».

Η αρχή αυτή λέει το εξής. Σε κάθε αγροτική διαδικασία που παρεμβάλετε το Δημόσιο, ένας υπάλληλος χρεώνεται με τα αποτελέσματα. Δηλαδή, ας πούμε ότι εγκρίνετε ένα σχέδιο βελτίωσης ενός νέου αγρότη. Αυτόματα γίνεται ένα «συμβόλαιο» ανάμεσα στο Κράτος και τον νέο αγρότη, με βάση την έγκριση. Αν στην συνέχεια το Κράτος αθετήσει, αν καθυστερήσει να δώσει τις επιδοτήσεις ή δεν δημιουργήσει τις υποδομές που αναλαμβάνει υποχρέωση να κάνει, τότε, δεν θα την «πληρώσει» την ζημιά μόνο ο νέος αγρότης. Όχι. Ο υπεύθυνος υπάλληλος θα θερίσει και αυτός τις συνέπειες της κακής σποράς. Έτσι είναι αγαπητοί. Δεν μπορεί να είμαστε συνεταίροι αλλά η ζημιά να είναι όλη στον Αγρότη. Θέλετε να κάνετε αγροτική πολιτική; Τότε θα θερίζετε ότι σπέρνεται. Σπέρνετε εγκατάλειψη, αδιαφορία, ανευθυνότητα; ...Ελάτε να θερίσετε.

ΜΑΙΟΣ 2005